

Alltid litt dårlig tid...?

En dag ba en lærer sine elever skrive navnene på sine medstudenter ned på et ark med litt plass mellom hvert navn. Så bad hun dem tenke på det beste de kunne si om hver, og skrive dette ned under den enkeltes navn. Det tok klassen resten av timen å fullføre oppgaven. Da de forlot klasserommet, leverte alle inn sin oppgave.

Læreren lagde en liste til hver eneste elev, hvor det stod hva de andre elever hadde sagt om denne. Så ga læreren hver enkelt elev hennes eller hans liste. Om kort tid smilte alle elevene. "Virkelig" hørte hun bli hvisket. "Jeg visste ikke, at jeg betød så mye for noen", og "Jeg visste ikke, at de andre liker meg så mye" var de fleste kommentarene. Ingen nevnte senere disse listene. Hun visste ikke, om de visste eller diskuterte listene med hverandre eller sine foreldre men det betød ikke noe. Oppgaven hadde hatt den effekt hun ønsket. Elevene var tilfredse med seg selv og hverandre. Gruppen arbeidet videre, og mye bedre enn før.

Mange år senere, ble en av elevene drept i Afghanistan, og læreren deltok i begravelsen. Hun hadde aldri før sett en militærperson død i en kiste. Han så fin og voksen ut også. Kirken var fylt med vennene hans, og en etter en gikk de alle en siste gang forbi kisten. Læreren var den siste, som velsignet den døde i kisten.

Når hun står der, kommer en av soldatene, som var med å bære kisten, bort til henne. "Var du Karls matematikklærer?" Hun nikket "ja." Så sa han: "Karl snakket mye om deg"

Etter begravelsen deltok de fleste av Karls tidligere klassekamerater i en sammenkomst.

Karls mor og far var også der, og helt tydelig viste de at de ville snakke med hans tidligere lærer.

"Vi vil gjerne vise deg noe" sa hans far, mens han tok lommeboken sin opp av lommen. "De fant dette på Karl etter at han var blitt drept. Vi tenkte at du kanskje ville gjenkjenne dette", mens han forsiktig brettet ut to papirstykker, papir som tydelig var blitt tapet sammen på grunn av slitasje av de mange gangene det hadde vært brettet ut og sammen igjen. Læreren visste det, uten å se på papiret, at det var det samme papiret som hun en gang hadde skrevet alle de fine tingene kameratene hadde sagt og ment om Karl.

"Tusen takk for at du gjorde dette" sa Karls mor. "Som du kan se satte Karl dette meget høyt."

Alle Karls kamerater samles omkring henne.

Charles smilte skjevt og sa, "Jeg har også fortsatt min liste. Den ligger øverst på skrivebordet mitt hjemme." Eriks hustru tilføyde, "Erik ba spesielt om at dette ble limt inn i vårt bryllupsalbum."

"Jeg har også mitt, det er i min dagbok" sa Marie.

Så tok Vidar, en annen klassekamerat, fram sin lommebok og viste frem sin slitte liste og sa stolt. "Jeg har det alltid med meg. Jeg tror vel vi alle har gjemt på våre lister på våre vis."

Da satte læreren seg endelig ned og gråt. Hun gråt for Karl og for alle hans venner, som aldri ville se ham igjen.

De fleste mennesker i dag oppfører seg, som om de har glemt at livet en dag stopper. Ingen av oss vet, når denne dag kommer. Vær snill å fortell de mennesker du setter pris på og synes godt om, at de er spesielle og viktige. Fortell dem det før det er for sent, Du høster hva du sår, og glem ikke at du betyr noe for noen!